

De to.

To mennesker giver hinanden håndslag og stifter hjem. Det går godt i den første tid, men så kommer der en kurre på tråden, de begynder at se på hinanden med kritiske øjne, og finder en hel del frem af det, som kærligheden før gjorde dem blinde for.

Den første lille konflikt efterfølges af en ny – og efterhånden fjernes de to fra hinanden.

HVAD ER DER I VEJEN?

Ja, der er så mange ting, når to skal til at gøre regnskabet op med hinanden, men et er givet: skal to mennesker nå frem til et harmonisk ægteskab, så må de, ligesom instrumenterne i et orkester, afstemmes efter hinanden.

De to er ikke ens og skal ikke være det, men de skal lære at enes, den ene skal ikke ringeagte den anden, men lære i ærbødighed at respektere den andens særpræg.

Det er ikke den ene ægtefælles opgave at omskabe den anden, men tværtimod gøre sit til, at den andens særlige egenskaber kan udvikles frit, fordi et ægteskab mellem **to hele** bliver mere harmonisk end det, hvor den ene part despotisk hersker over den anden. Gustav Frenssen siger det rammende i sin bog: ”Jørn Uhl”: ”Derfor går så mange ægteskaber i skudermudder, fordi den ene vil nøde og tvinge den anden til at tænke og gøre, som han selv.

Jeg mener tværtimod, at man skal bestyrke den anden i hans ejendommelighed, når den ikke er alt for tåbelig, for at man dog kan få et helt menneske ved siden af sig, et fuldkomment helt menneske.

De skal netop stå ved hinandens side som et par ens gode træer.

Kun at manden skal stå på vindsiden. Det er det hele!”

Det er en alvorlig sag at gå ind i ægteskabet. Det er en opgave, som ikke løses i en håndvending.

Men til gengæld skænker det os livets største glæde, når det lykkes.

